

Knirk og koklokker, spiritualitet og skænderi.

Magnus Olsen Majmons musikalske univers skitseret af Rebecca Persson:

”Du skal synge den samme sang for min mave hver dag. Så vil babyen kunne kende sangen!”. Magnus Olsen Majmons kæreste insisterede på, at han fandt en sang til deres kommende barn. Måske havde hun Elefantens Vuggeviser i tankerne. Men sangene har det med at mutere i Magnus’ mund og blive til mystiske improviserede melodier. Magnus er nemlig komponist med hang og trang til avantgarde. Han valgte en melodi i mol, dvs. en sørgelig sang, som vuggesang til babyen.

Og nu foran os denne nyudgivne CD/LP med mærkværdige sange med tidløse tekster og muteret vuggesang.

Sange med Kniiiiirk

Der er simpelthen et væld af umiskendelige knirk på den sang-CD, jeg sidder og hører lige nu. Er det mon en fejl? Jeg er så vant til, at lyden på CD’ere er fuldstændig glatpoleret og pletfri. Og så kommer det der knirk igen. Det minder om lyden af en dør, der binder, men det er noget andet. I en af sangene lyder det også, som om en bil kører forbi.

”At integrere realløyd i musik er et udtryk for, at alle lyde er potentiel musik” fortæller en begejstret Magnus Olsen Majmon med et venligt nik til kunsthistorien. Hans nye CD ’Letters from Emptiness’ rummer sære, smukke og ikke mindst sørgmodige sange, som er forunderligt krydret med knirk og susen. Sangene er improviseret ved at gammelt ustemt klaver i en lavloftet stue i et bindingsværkhus.

”Jeg gør en dyd ud af nødvendigheden. Jeg forsøger at lave vedkommende musik på alle instrumenter” siger Magnus med et stiltfærdigt glimt i øjet. Han lader til at være både meget ydmyg og meget sikker. ”Det var tilfældigvis det klaver, jeg havde til rådighed pt. Jeg drømmer om flygel og havudsigt”.

Spirituelle sange

Teksterne til sangene er en vild blanding af Bibeltekst, tudsegamle kinesiske digte, japansk zenvisdom og en enkelt dansk sang fra Højskolesangbogen. Coveret til CD’en prydes af en engleagtig skikkelse i blå pastel. ”Teksterne giver en spirituel, poetisk og melankolsk grundtone. Og så er det, fordi jeg er reinkarneret kineser, japaner, mystiker og meget andet”. Magnus griner. ”Eller ...digtene talte til mig fra en hylde på biblioteket”. Det er ikke helt til at vide, hvad han mener. Han lader til at trives godt med dét.

”Jeg ser på ingen måde noget problem i at blande religiøse tekster og tanker. Jeg er dybt ærgerlig over, at såkaldt religiøse og spirituelle mennesker bekæmper hinanden....eftersom det er de samme store spørgsmål til tilværelsen, de tager udgangspunkt i og søger svar på. Mon ikke også det er den samme gud, som alle monoteistiske religioner er født af, de kalder det vel bare noget forskelligt. Så kan vi da helt klart diskutere gudsbegrebet og hvordan noget kan opstå ud af intet!? Jeg tror og håber på, at diverse progressiv religiøsitet i løbet af de næste 1-200 år, konstruktivt vil smelte sammen og blive inspireret af hinanden. Det er den metode, jeg har brugt med min CD”. Det mærkes tydeligt, at det er et væsentligt spørgsmål for Magnus.

Vi daler fra himlen og ned på jorden:

Kan man synge et skænderi?

Nogle folk smider med tallerkener, når de skændes med deres kæreste. Andre sluger deres frustration med en mørkebrun plade Rittersport med nødder. Magnus Olsen Majmon gør noget andet. Han sætter sig til klaveret og synger.

De fleste af sangene på albummet ’Letters from Emptiness’ er opstået på et par varme dage i sommeren 2008, hjemme hos Magnus’ kæreste, langt ude på landet i en lavloftet stue i et stråttækt hus med bindingsværk og stokroser – efter et skænderi. Idyl udenpå, men tumult indeni. Et ungt par med præcis lige så mange kontroverser som alle andre par. Forskellen ligger i, hvordan man kommer videre.

”Jeg bliver en bedre partner bagefter. Så har mine affektioner fået kreativt frit løb, i stedet for at jeg skændes videre med min partner eller går ud og slår et andet menneske ned” fortæller Magnus. En ung slank mand med viltt pianisthår, slidt tøj og klare blå øjne. Han ligner virkelig en rigtig komponist og bestemt ikke en, som kunne finde på at slå en mand ned. I virkeligheden vil han helst ikke snakke om skænderier. Men han vil gerne fortælle om lidelse.

”Sorg er en grundtone, som jeg har med fra denne og utallige forrige inkarnationer. Det kender alle – ellers vil de lære den at kende. Men det er ikke alle, der tør italesætte den. Sorg og lidelse er et grundvilkår på vores klode – en Jord der dog også rummer et væld af sansende og handlende skønhed. Det er væsentligt at bearbejde lidelsen, gerne kreativt via kunst. Det kan virke ekstremt terapeutisk for både udøver og lytter.” Magnus taler roligt og velovervejet og hele tiden med et fast blik. Jeg spørger, om han ikke kan sætte sig ved klaveret og spille en af sangene igen. Men det lader sig ikke sådan lige gøre.

”Nej, det kan jeg ikke. Og det gider jeg ikke. Øhhh jo - det gider jeg vist godt. Men jeg elsker jo improvisation!” svarer Magnus med et skævt smil. ”Jeg synger altid sangen på en ny måde. Ja, men ikke bevidst. Jeg *kan* bare ikke synge den samme sang for min lille datter igen og igen. Og dog elsker også jeg repetition. Improvisation som metode er dog en væsentlig grundtone i mit liv. Samtidig med at jeg er meget kvalitetsbevidst og elsker at kontrollere og finjustere visse aspekter af det kreative produkt.”

Fuglefløjt, sopran, og koklokker.

Magnus fortæller, hvordan sangene er improviseret frem på et gammelt ustemt klaver med en knirkende pedal, som høres tydeligt på CD’ens rå upolerede lyd-billede. De er kun spillet den ene gang. Bagefter har han redigeret dem, tilføjet realløyd, f.eks. fuglefløjt, tordenskrald og vindens susen, samt fået andre musikere til at bidrage.

”Jeg var interesseret i at få andres egoer og musikalitet ind over i et relativt frit regi. Men..... hvor jeg stadig havde styringen.....” Magnus tøver og tænker. Det er øjensynligt meget vigtigt for ham at formulere sig så præcist som muligt. ”Her er jeg lidt ambivalent. Jeg elsker at give helt slip i nuet, samtidig med at jeg elsker at kvalitetskontrollere og finjustere. Man kan sagtens bruge begge metoder – det giver en spændende proces og et mere interessant og vitalt resultat.”

Magnus tog den lange vej fra København til Århus for at mødes med bratschisten Robert. De havde godt nok aldrig set hinanden før. Magnus havde lyttet til noget af bratschistens musik på nettet og satset sin intuition på, at de kunne lave musik sammen. Og det kunne de. ”Det skulle egentlig have været en violinist, men nu blev det altså Robert, som bød sig som en spændende stryger”. Der er dog ikke meget strygerlyd eller svulstige arrangementer på CD’en, men kun nogle omhyggeligt udvalgte strøg og krads hist og her. Man kunne spørge sig selv, hvorfor ikke bare bruge elektroniske lyde? ”Fordi det lyder ad helvedes til! Synteziserestrygerlyd har jo ingen krop og sjæl. I hvert fald en muteret slap krop og tynd sjæl. Og den lyd var jeg i hvert fald ikke interesseret i, i denne sammenhæng”.

Magnus hylder de for hånden værende søms princip. Hans kæreste, som er sopransangerinde, blev shanghøjet til at lægge en kvindelig farve ind over et par af sangene. ”Det var praktisk, hun var der jo, og så fik hun et par gode kys til gengæld” siger Magnus med et stort smil. En klokkelyd, der lyder umiskendelig af ko, åbner et af numrene. ”Det er nogle helt fantastiske koklokker, som jeg faldt over i et sommerhus og optog. Der er ingen intenderet symbolik i koklokkerne, ud over den, man selv ligger i dem, men de klinger jo fantastisk mystisk.”

Tilbage til skænderiet og lidelsen:

Men er det så nødvendigt med lidelse for at kunne lave gode sange? ”Det er godt at synge efter et skænderi, fordi der er en dybtfølt autentisk stemning til stede. Hvis parforholdet bliver alt for harmonisk, bliver musikken dårligere” svarer Magnus. Men han mener det nok ikke helt? ”Som skabende kunstner kan det gavne produktiviteten at være i en affektfølelse – en depression kan sagtens være god kunstnerisk føde”. Er det så nødvendigt at lide for at lave god kunst? ”Jeg er ikke fortaler for at dyrke lidelsen. Det handler jo om at overvinde den. Personligt og på et større plan. Men lidelse er jo som tidligere nævnt et grundvilkår på vores Jord. Kig dig omkring eller tilbage! Holocaust, Gulag, ex-Jugoslavien, Armenien, Rwanda, Pol Pot etc. Sorg gør ondt på sjælen. Den er meget dybtfølt og ofte svær at bearbejde. Så det er ikke kun min egen personlige kamp at overvinde lidelsen, det er en kollektiv opgave og udfordring. Det er typisk de samme mekanismer, der skaber lidelse på store og små planer – i familien som mellem grupperinger og nationer”.

Der er ingen tvivl om, at Magnus har hjertet med i sin CD. Han har bl.a. ladet den trykke på økologisk papir, selv om det er tre gange så dyrt som almindeligt, og selvom han egentlig ikke har råd. ”Jeg ønsker mig allermest, at CD’en videreformidler væsentlige spirituelle budskaber på et abstrakt plan. Og at den kan virke terapeutisk. Hvordan - det vil man kunne høre. Det vil jeg ikke sætte ord på. Det er derfor, jeg er musiker.”

Albummet kan købes via www.emptysoundsrec.com